

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากการที่กรุงเทพมหานครและจังหวัดสมุทรปราการมีปัจจัยหลายอย่างที่เอื้ออำนวยต่อการลงทุนทางเศรษฐกิจ โดยให้ผลตอบแทนสูง ก่อให้เกิดการอพยพโยกย้ายเข้ามาตั้งถิ่นฐานของนักลงทุนและแรงงานจำนวนมาก ทั้งที่เป็นชาวไทยและชาวต่างชาติ คั้งนั้นเมื่อมีประชากรและการลงทุนประกอบกิจกรรมต่างๆมีมากและหลากหลายเพิ่มขึ้น ส่งผลให้เกิดความต้องการในเรื่องของที่ดิน และเมื่อพื้นที่ในเมืองเริ่มมีความแออัด ประกอบกับการสนับสนุนส่งเสริมจากรัฐบาลในการลงทุนพัฒนาขยายโครงข่ายบริการพื้นฐานของเมือง ก่อให้เกิดการพัฒนาที่ดินในเขตพื้นที่ชานเมือง เนื่องจากมีความสะดวกในการเข้าถึงและราคาที่ดินยังไม่สูงมากนัก เป็นผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงจากชุมชนเกษตรกรรมมาเป็นชุมชนเมืองมากขึ้น การใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อการเกษตรกรรมแต่เดิมเปลี่ยนไปเป็นเพื่อการอุตสาหกรรม การพักอาศัย การค้า ตลอดจนการบริการอื่นๆ และจากการสังเกตสภาพของทั้งสองจังหวัดในเวลานี้ ไม่ว่าจะเป็นการเติบโตของศูนย์การค้า โรงงาน อุตสาหกรรม โครงการจัดสรรที่ดินและอาคารเพื่อการพักอาศัย ตลอดจนโครงการต่างๆ เช่น โครงการนิคมอุตสาหกรรมลาดกระบัง โครงการเคหะชุมชนลาดกระบัง โครงการท่าอากาศยานสากลกรุงเทพฯ แห่งที่ 2 และโครงการเมืองใหม่บางพลี-บางบ่อ เป็นต้น ย่อมแสดงให้เห็นถึงการขยายตัวและการพัฒนาที่เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องมาโดยตลอด ซึ่งแนวทางการขยายตัวของเมืองเข้าไปในเขตเกษตรกรรมระยะแรกส่วนมากจะกระจายไปตามถนนสายหลัก เช่น ถนนรามอินทรา ต่อเนื่องสุวินทวงศ์ ถนนอ่อนนุช-ลาดกระบัง ถนนบางนา-ตราด ถนนเทพารักษ์ ถนนสุขุมวิท ฯลฯ

ถึงแม้จะมีปัจจัยส่งเสริมหลายอย่างที่ทำให้พื้นที่ทั้งสองจังหวัดมีศักยภาพในการพัฒนาสูง แต่เมื่อพิจารณาสภาพภูมิประเทศจะพบว่า เป็นพื้นที่ราบลุ่มติดต่อกับชายฝั่งทะเล มีระดับพื้นดินใกล้เคียงกับระดับน้ำทะเลปานกลาง นอกจากนี้ยังเป็นพื้นที่รับน้ำตามธรรมชาติก่อนระบายออกสู่อ่าวไทย และการที่มีสภาพภูมิประเทศเป็นแอ่ง ตั้งอยู่ระหว่างลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาและแม่น้ำ

บางปะกง เมื่อเกิดภาวะน้ำเหนือหลาก น้ำทะเลหนุน และภาวะฝนตกหนักในพื้นที่ จะก่อให้เกิด การท่วมขังของน้ำในบริเวณนี้ได้ง่าย มีความเสี่ยงต่อการเกิดภาวะน้ำท่วมสูง ซึ่งในปัจจุบันทั้ง กรุงเทพมหานครและจังหวัดสมุทรปราการประสบปัญหาเค็ลคร็อนจากการเกิดน้ำท่วมบ่อยครั้ง และในแต่ละครั้งสร้างความเสียหายให้แก่ทรัพย์สินและผู้อยู่อาศัยเป็นจำนวนมาก เนื่องจากจังหวัด ทั้งสองมีบทบาทที่สำคัญทางเศรษฐกิจในระดับประเทศ

สาเหตุที่สำคัญของการเกิดน้ำท่วมใน 2 จังหวัดนี้ ได้แก่

1. สาเหตุทางธรรมชาติ

เนื่องจากสภาพพื้นที่และลักษณะภูมิประเทศเป็นที่ราบลุ่มแม่น้ำติดต่อกับชายฝั่งทะเล ซึ่งมีพื้นที่ค่อนข้างแบนราบและบางแห่งมีลักษณะเป็นแอ่ง ทำให้ยากต่อการระบายน้ำออกจาก พื้นที่ อีกทั้งยังประสบปัญหาในเรื่องของปริมาณน้ำฝนที่ตกลงมามากในพื้นที่ และการเกิดภาวะ ปริมาณน้ำมากเกินความสามารถในการรับน้ำของพื้นที่ เนื่องจากน้ำเหนือหลากและน้ำทะเลหนุน

2. สาเหตุจากมนุษย์

เนื่องมาจากการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการเพิ่มของประชากร ก่อให้เกิดการ ประกอบกิจการต่างๆที่มีผลกระทบต่อการระบายน้ำ เช่น การก่อสร้างเส้นทางคมนาคมที่กีดขวาง เส้นทางไหลของน้ำ ทำให้น้ำไหลไม่สะดวกเกิดการท่วมขัง และยังมีผลให้ปัญหานี้รุนแรงมาก ขึ้น เนื่องจากแนวทางการขยายตัวของเมืองที่มักจะกระจายตัวไปตามถนนสายหลัก ซึ่งเท่ากับเป็น การเพิ่มอุปสรรคในการระบายน้ำมากยิ่งขึ้น และการเป็นพื้นที่ลุ่มเสี่ยงต่อการเกิดน้ำท่วมขังใน พื้นที่ ทำให้มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงพื้นที่ โดยทำการถมที่ดินให้สูงขึ้นเพื่อป้องกันไม่ให้น้ำท่วม ในพื้นที่ของตน การก่อสร้างอาคารบ้านเรือนและสิ่งปลูกสร้างต่างๆรุกล้ำทางระบายน้ำ เป็นผลให้ ระบายน้ำได้ไม่สะดวกและรวดเร็ว นอกจากนี้การที่มีความต้องการใช้น้ำเพิ่มขึ้นของประชากร ทำให้การบริการน้ำประปาของรัฐไม่เพียงพอ จึงได้มีการขุดเจาะน้ำบาดาลขึ้นมาใช้มาก เกิดการ ทรุดตัวของพื้นดินเป็นแอ่งน้ำท่วมขัง ระบบระบายน้ำที่มีอยู่ยังไม่มีประสิทธิภาพและเพียงพอ ใน การจัดการกับปริมาณน้ำในพื้นที่ ทั้งหมดนี้เป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องเนื่องมาจากการขาดการควบคุมการ เติบโตของเมือง

ปัจจุบันได้มีการออกมาตรการการควบคุมการเติบโตของเมือง เช่น มาตรการทางผังเมือง ในการกำหนดเขตการใช้ประโยชน์ที่ดินเป็นประเภทต่างๆตามความเหมาะสม แต่เนื่องจากเมืองได้ พัฒนาและเปลี่ยนแปลงไปมากแล้ว ทำให้ผังเมืองที่นำออกมาใช้ไม่ทันต่อสภาพการณ์ เป็นผลให้ ไม่สามารถเป็นตัวชี้แนะและควบคุมให้พื้นที่นั้นเป็นไปตามข้อกำหนดได้ อีกทั้งประสิทธิภาพในการ

ดำเนินการควบคุมมิให้เพียงพอ ก่อให้เกิดการหลีกเลี่ยง ดังนั้นถ้ายังไม่มีแนวทางที่เหมาะสมมาช่วยแก้ไขสาเหตุเหล่านี้ ปัญหาน้ำท่วมในพื้นที่ที่ย่อมจะทวีความรุนแรงมากขึ้น

แนวทางการแก้ไขปัญหาน้ำท่วมที่ดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน คือ

1. เร่งระบายน้ำออกสู่ทะเลโดยผ่านแนวคลองทางฝั่งตะวันออกของชุมชน โดยการผันและระบายน้ำที่เกิดจากฝนตกหนักในเขตพื้นที่เพาะปลูกทั้งทางทิศเหนือและทิศตะวันออกไม่ให้ไหลเข้าสู่เขตพื้นที่ชุมชนทางด้านตะวันตกของกันกันน้ำในพระราชดำริตั้งแต่ถนนวิภาวดีรังสิต บริเวณซอยแอนเนกซ์ ไปตามแนวถนนออเงิน-ท่าแร่ ถนนนิมิตรใหม่ ถนนหทัยราษฎร์ ถนนร่วมเกล้า ถนนกิ่งแก้ว ถนนเลียบคลองขุดใหม่จนจดอ่าวไทย โดยให้ไหลลงสู่ทะเลทางด้านทิศใต้โดยตรง

2. จัดให้มีพื้นที่สีเขียว (Green belt) เพื่อสงวนไว้เพื่อการเกษตร โดยมีมาตรการควบคุมการก่อสร้างในพื้นที่ ซึ่งสามารถแปรสภาพเป็นทางระบายน้ำได้ด้วย

3. สร้างระบบป้องกันน้ำท่วมในเขตชุมชน ซึ่งได้แก่ การแบ่งพื้นที่เป็นเขตปิดล้อมต่างๆ แล้วทำการสร้างคันกันน้ำ ประตูระบายน้ำ สถานีสูบน้ำ คลองและท่อระบายน้ำ เพื่อทำการระบายน้ำส่วนที่เกินความต้องการออกนอกพื้นที่

4. สร้างสถานที่กักเก็บน้ำตามจุดต่างๆ ในพื้นที่ เพื่อทำหน้าที่ชลนํ้าทั้งขนาดและปริมาณ

5. ขยายทางน้ำหรือเปิดทางน้ำในจุดที่ผ่านทางหลวงหรือทางรถไฟ

ปัญหาน้ำท่วมที่เกิดขึ้นในเขตพื้นที่ของกรุงเทพมหานครและจังหวัดสมุทรปราการเป็นปัญหาที่เกี่ยวข้องกัน และทั้งสองจังหวัดยังเป็นเมืองที่มีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ดังนั้นการแก้ไขจึงต้องดำเนินการให้สอดคล้องกัน จากการศึกษาการปฏิบัติการเพื่อเปรียบเทียบ พบว่า กรุงเทพมหานครมีมาตรการในการควบคุมพื้นที่มากกว่า โดยเริ่มมีกฎหมายควบคุมพื้นที่ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2525 เป็นต้นมา ได้แก่ ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่อง กำหนดบริเวณห้ามก่อสร้าง คัดแปลง ใช้หรือเปลี่ยนแปลงใช้อาคารบางชนิด หรือบางประเภท ในเขตกรุงเทพมหานคร ข้อบัญญัติกรุงเทพมหานครเรื่อง ควบคุมการขุดดิน ถมดิน และในผังเมืองรวมกรุงเทพมหานครมีการกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินในบริเวณพื้นที่นอกกันกันน้ำในพระราชดำริของ กรุงเทพมหานครฝั่งตะวันออก เป็นที่ดินประเภทอนุรักษ์ชนบทและเกษตรกรรม ในขณะที่พื้นที่ของจังหวัดสมุทรปราการฝั่งตะวันออกที่ต้องรับน้ำต่อเนื่องจากพื้นที่อนุรักษ์ชนบทและเกษตรกรรมของกรุงเทพมหานครนี้ ปล่อยให้มีการพัฒนาและเพิ่งมาเริ่มควบคุมการใช้ที่ดินเมื่อปี พ.ศ. 2537 โดยใช้มาตรการทางผังเมืองควบคุมการใช้ที่ดินในเขตพื้นที่ศึกษาที่อยู่ในการปกครองของ จังหวัดเป็นที่ดินประเภทต่างๆ 6 ประเภทด้วยกัน คือ ที่ดินประเภทที่อยู่อาศัยหนาแน่นน้อย , ที่ดินประเภทที่อยู่อาศัยหนาแน่นปานกลาง , ที่ดินประเภทพาณิชยกรรม , ที่ดินประเภทอุตสาหกรรมและ

คลังสินค้า, ที่ดินประเภทชนบทและเกษตรกรรม และที่ดินประเภทสถาบันราชการ การสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ นอกจากนี้ในปี.ศ. 2539 ได้มีประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง กำหนดบริเวณห้ามก่อสร้าง คัดแปลง หรือเปลี่ยนแปลงการใช้อาคารบางชนิดหรือบางประเภท ใน ท้องที่บางส่วนของตำบลราชาเทวะ ตำบลหนองปรือ ตำบลศรีษะจรเข้ชั้น้อย ตำบลบางโหลง ตำบล บางพลีใหญ่ ตำบลบางปลา อำเภอบางพลี และตำบลบางปูใหม่ ตำบลบางปู อำเภอเมือง จังหวัด สมุทรปราการ

ถึงแม้ว่าพื้นที่ศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครจะมีการควบคุมการใช้ที่ดินเพื่อการดำรงรักษา การใช้ที่ดินประเภทชนบทและเกษตรกรรมให้ได้มากที่สุดมานานแล้ว แต่จากสภาพในปัจจุบัน พบว่า มาตรการต่างๆที่ใช้ในเขตกรุงเทพมหานคร ก็ยังคงมีประสิทธิภาพไม่เพียงพอ และไม่เหมาะสมกับสถานะเศรษฐกิจในปัจจุบัน ส่งผลให้มีการกระทำผิดถึงกฎหมาย ประกอบ กิจกรรมนอกเหนือจากที่กำหนดขึ้นมาก ส่วนพื้นที่ต่อเนื่องในจังหวัดสมุทรปราการเวลานี้ ได้มีการ ใช้ที่ดินเพื่อการอุตสาหกรรมและพักอาศัยมากพอสมควร อีกทั้งในอนาคตจะมีท่าอากาศยานสากล กรุงเทพฯ แห่งที่ 2 ในเขตอำเภอบางพลี ซึ่งเป็นปัจจัยดึงดูดการพัฒนาที่สำคัญ เป็นเหตุให้เกิดการพัฒนาที่ดินบริเวณโดยรอบสนามบินได้ และถ้าการเพิ่มขึ้นของการใช้ประโยชน์ที่ดินนั้นไม่มีแนวทางที่เหมาะสมควบคุม ย่อมส่งผลให้ความสามารถของระบบระบายน้ำมีค่าลดลง ผลที่ตามมา คือ การเกิดภาวะน้ำท่วมในพื้นที่ที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ซึ่งจะก่อให้เกิดผลกระทบต่อพื้นที่โดยรอบด้วย

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า จากผลของนโยบายรัฐบาล ที่จะสนับสนุนส่งเสริมการลงทุน และความเหมาะสมในด้านทำเลที่ตั้ง ทำให้เกิดการขยายตัวและการพัฒนาของพื้นที่ทั้งสองจังหวัดเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและต่อเนื่องมาโดยตลอด ปัจจุบันได้มีการเติบโตของศูนย์การค้า โรงงาน อุตสาหกรรม โครงการจัดสรรที่ดินและอาคารเพื่อการพักอาศัย ฯลฯ จนก่อให้เกิดความต้องการในการพัฒนาและใช้ประโยชน์ที่ดินสูงขึ้น เป็นเหตุให้มีการตั้งถิ่นฐานและประกอบกิจการต่างๆรุกเข้าไปในพื้นที่ชนบทและเกษตรกรรม ถึงแม้จะมีมาตรการควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดิน แต่เนื่อง จากประสิทธิภาพในการควบคุมยังมีไม่เพียงพอ รวมทั้งแรงผลักดันทางเศรษฐกิจ ก่อให้เกิดการ หลีกเลี่ยง เป็นผลให้ไม่สามารถระงับการใช้ประโยชน์ที่ดินนอกเหนือจากที่กำหนดได้ และเมื่อการ ใช้ที่ดินไม่เป็นไปในทางที่เหมาะสม ย่อมมีผลกระทบต่อสภาพการรองรับและระบายน้ำของพื้นที่ ทำให้ความสามารถในการระบายน้ำลดลง ไม่สามารถจัดการกับปริมาณน้ำที่เกินความต้องการใน พื้นที่ได้ ก่อให้เกิดภาวะน้ำท่วม ดังนั้นเมื่อไม่สามารถหยุดยั้งการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงการใช้ ประโยชน์ที่ดินในพื้นที่ได้ จึงสมควรทำการศึกษาหาแนวทางที่เหมาะสมในการพัฒนาพื้นที่ เพื่อให้

สามารถพัฒนาที่ดินที่มีสภาพเป็นที่ลุ่ม โดยยังคงความสามารถในการรองรับและระบายน้ำได้ต่อไป

วัตถุประสงค์ในการศึกษา

1. ศึกษาบทบาทและหน้าที่ในการรองรับและระบายน้ำตามสภาพทางภูมิศาสตร์และแผนงานป้องกันน้ำท่วมและระบายน้ำของพื้นที่ศึกษา
2. ศึกษาสภาพการพัฒนาและการใช้ประโยชน์ที่ดินภายใต้หลักเกณฑ์การควบคุมพื้นที่รับน้ำในโครงการระบายน้ำทุ่งฝั่งตะวันออก
3. ศึกษาผลกระทบของการพัฒนาและหลักเกณฑ์การกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินที่มีต่อสภาพการรับและระบายน้ำของพื้นที่ศึกษา
4. ศึกษาแนวทางการพัฒนาและหลักเกณฑ์การกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินที่ยังคงดำรงรักษารูปแบบและหน้าที่ในการรองรับและระบายน้ำของพื้นที่ศึกษา

ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาคอบคลุมขอบเขต ดังต่อไปนี้

1. การศึกษาสภาพทางภูมิศาสตร์ ประกอบด้วย ลักษณะภูมิประเทศ ลักษณะดิน ภูเขา คลอง ระดับพื้นที่ ความลาดชัน การทรุดตัวของแผ่นดิน
2. การศึกษาปริมาณและเส้นทางไหลของน้ำ ประกอบด้วย ปริมาณน้ำฝน ระดับน้ำในแม่น้ำ ภูเขา และคลองในช่วงเวลาปกติ ช่วงน้ำเหนือหลาก และน้ำทะเลหนุน
3. การศึกษาสภาพการพัฒนา การใช้ประโยชน์ที่ดิน และสาธารณูปโภค สาธารณูปการต่างๆ ประกอบด้วย การพัฒนาของภาคเอกชน การพัฒนาของภาครัฐบาล มาตรการการควบคุม การเติบโตของเมือง การก่อสร้างและปรับปรุงเส้นทางคมนาคม การบริการน้ำประปา และระบบป้องกันน้ำท่วมและระบายน้ำ

วิธีการศึกษา

1. กำหนดพื้นที่ศึกษา โดยจะทำการศึกษาพื้นที่ที่มีสภาพทางภูมิศาสตร์ที่มีลักษณะเป็นแอ่งตั้งอยู่ระหว่างลุ่มแม่น้ำเจ้าพระยาและแม่น้ำบางปะกง ได้แก่ พื้นที่ฝั่งตะวันออกของ

กรุงเทพมหานครและจังหวัดสมุทรปราการ โดยเป็นพื้นที่ที่เป็นแนวระบายน้ำในโครงการระบายน้ำทุ่งฝั่งตะวันออกตามพระราชดำริ ตั้งแต่เขตมีนบุรี เขตหนองจอก และเขตลาดกระบังของกรุงเทพมหานคร ต่อเนื่องไปจนถึงอำเภอบางพลีและอำเภอมืองของจังหวัดสมุทรปราการ

2. ศึกษาสภาพทางภูมิศาสตร์ อุทกวิทยา ตลอดจนความสามารถในการรองรับและระบายน้ำตามธรรมชาติของพื้นที่ศึกษา ซึ่งจะทำการศึกษาจากเอกสาร แผนที่ การแปลภาพถ่ายทางอากาศ การสำรวจภาคสนาม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.1 สภาพทางภูมิศาสตร์ ได้แก่ ลักษณะทางภูมิประเทศ ลักษณะดิน ระดับพื้นที่ ความลาดชัน การทรุดตัวของแผ่นดิน

2.2 อุตุอุทกวิทยา ได้แก่ ปริมาณน้ำฝน ระดับน้ำในแม่น้ำ คู คลอง ในช่วงเวลาปกติ ช่วงน้ำเหนือหลาก และน้ำทะเลหนุน

2.3 ความสามารถในการรองรับและระบายน้ำตามธรรมชาติ ได้แก่ จำนวนคู คลอง การรับและระบายน้ำตามสภาพทางภูมิศาสตร์ในช่วงเวลาปกติ ช่วงน้ำเหนือหลาก และน้ำทะเลหนุน ตลอดจนเส้นทางการไหลของน้ำ

เพื่อทราบบทบาทและหน้าที่ รวมทั้งความสามารถในการรองรับและระบายน้ำตามสภาพทางภูมิศาสตร์ ที่เป็นข้อจำกัดในการพัฒนา

3. ศึกษาสภาพการพัฒนาและการระบายของน้ำโดยรวม เพื่อให้ได้แหล่งที่มาและปริมาณน้ำ รวมทั้งอัตราการไหลของน้ำเข้าสู่พื้นที่ศึกษา เปรียบเทียบความสอดคล้อง ความแตกต่าง และประสิทธิภาพในการดำเนินการแก้ไขปัญหาน้ำท่วมและระบายน้ำ ระหว่างพื้นที่กรุงเทพมหานครกับจังหวัดสมุทรปราการ

4. ศึกษาการพัฒนาของภาคเอกชน ได้แก่ การประกอบกิจการต่างๆ การก่อสร้างอาคาร การขุดดินและถมดิน การป้องกันน้ำท่วมและระบายน้ำ ตลอดจนความต้องการใช้น้ำและการขุดเจาะน้ำบาดาลขึ้นมาใช้ เพื่อให้เห็นสภาพการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์ที่ดิน การป้องกันน้ำท่วมและระบายน้ำของประชาชน และสภาพทางภูมิศาสตร์ที่เปลี่ยนไปจากการกระทำของภาคเอกชน

5. ศึกษาการพัฒนาของภาครัฐบาล ดังต่อไปนี้

5.1 โครงการสำคัญของรัฐที่ศึกษาคูการพัฒนาในพื้นที่ศึกษา ได้แก่ โครงการท่าอากาศยานสากลกรุงเทพฯ แห่งที่ 2

5.2 แนวทางการพัฒนาและการกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดิน ได้แก่ มาตรการทางผังเมืองในการควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดิน

5.3 ระบบป้องกันน้ำท่วมและระบายน้ำตามโครงการระบายน้ำทุ่งฝั่งตะวันออก ตามพระราชดำริ ได้แก่ การสร้างคันกันน้ำ ประตูระบายน้ำ สถานีสูบน้ำ ระบบคลองระบายและ

ท่อระบายน้ำ การควบคุมการไหลของน้ำในคลอง และการจัดพื้นที่กักเก็บน้ำชั่วคราว

5.4 การขยายโครงข่ายบริการพื้นฐานของเมือง ได้แก่ การก่อสร้างและปรับปรุงเส้นทางคมนาคม และการบริการน้ำประปา

ทำให้ทราบบทบาทและหน้าที่ในการรองรับและระบายน้ำตามแผนงานป้องกันน้ำท่วม และระบายน้ำของพื้นที่ศึกษา และสภาพการพัฒนาและการใช้ประโยชน์ที่ดินภายใต้หลักเกณฑ์การควบคุมพื้นที่รับและระบายน้ำในโครงการระบายน้ำทุ่งฝั่งตะวันออกตามพระราชดำริ เพื่อนำไปเปรียบเทียบกับสภาพที่เกิดขึ้นจริงของการพัฒนาโดยภาคเอกชน

6. วิเคราะห์แนวโน้มของการพัฒนาและปัญหาที่จะเกิดขึ้นต่อสภาพการรองรับและระบายน้ำในพื้นที่จากข้อมูลการศึกษาข้างต้น เพื่อให้เห็นถึงความต้องการและศักยภาพของพื้นที่ในการพัฒนาที่มีสูง จนไม่สามารถจะรองรับการเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์ที่ดิน ซึ่งส่งผลให้ความสามารถในการระบายน้ำลดลง ดังนั้นเพื่อไม่ให้ปัญหามีมากขึ้น จึงควรมีการศึกษาหาแนวทางพัฒนาพื้นที่ในระดับหนึ่งที่สอดคล้องกับระบบระบายน้ำในพื้นที่ศึกษา

7. เสนอแนะแนวทางการพัฒนาและหลักเกณฑ์การกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินที่ยังคงดำรงรักษาบทบาทและหน้าที่ในการรองรับและระบายน้ำของพื้นที่ศึกษา

แหล่งที่มาของข้อมูล

ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ สามารถจำแนกตามแหล่งที่มาได้เป็น 3 ประเภทด้วยกัน คือ

1. ข้อมูลสถิติ เอกสาร จากหน่วยงานราชการและสถาบันต่างๆ เช่น
 - 1.1 กรมการผังเมือง
 - 1.2 กรมชลประทาน
 - 1.3 กรมแผนที่ทหาร
 - 1.4 กรมอุตุนิยมวิทยา
 - 1.5 กรมโยธาธิการ
 - 1.6 สภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
 - 1.7 สำนักงานผังเมืองจังหวัดสมุทรปราการ
 - 1.8 สำนักงานโยธาธิการจังหวัดสมุทรปราการ
 - 1.9 สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 - 1.10 สถาบันวิจัยสภาวะแวดล้อม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- 1.11 ห้องสมุดคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 - 1.12 ห้องสมุดหนังสือพิมพ์ผู้จัดการ
 - 1.13 ฯลฯ
2. แผนที่และภาพถ่ายทางอากาศ จากกรมแผนที่ทหาร และกรมการผังเมือง
 3. ข้อมูลจากการสำรวจภาคสนาม

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

การศึกษาเพื่อทำวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้เป็นการนำความรู้ทางภูมิศาสตร์ อุทกศาสตร์ และผังเมืองมาพิจารณาร่วมกับสภาพการพัฒนา เพื่อกำหนดแนวทางการพัฒนาที่เหมาะสมกับสภาพทางเศรษฐกิจ และการใช้ประโยชน์ที่ดิน ที่สามารถรักษาสภาพและหน้าที่ในการรองรับและระบายน้ำของพื้นที่ศึกษา ซึ่งมีประโยชน์ในการนำมาใช้วางแผนการใช้ประโยชน์ที่ดินในพื้นที่ลุ่มที่มีปัญหาเกี่ยวกับการระบายน้ำ